

HOMILIA BISKUPA KIELECKIEGO JANA PIOTROWSKIEGO
- Uroczystość Narodzenia Pańskiego

Kielce – Katedra, 25 grudnia 2017 r.

1. Drodzy Bracia i Siostry, Zaci Słuchacze Diecezjalnego Radia eM, Czcigodni Księża Biskupi i Bracia Kapłani! Na świątecznej Eucharystii gromadzi nas niebywała prawda, Dobra Nowina, owoc Bożego Objawienia, przypominająca nam, że w pewnym momencie ludzkiej historii Bóg w Jezusie przyszedł do naszego świata i wszedł w każde ludzkie życie. To, co nieudolnie formułuje rozum i co nieprecyzyjnie wypowiadają nasze usta, autor czwartej Ewangelii przedstawił bardzo jasno: „Na świecie było [Słowo], a świat stał się przez Nie, lecz świat Go nie poznał. Przyszło do swojej własności, a swoi Go nie przyjęli. Wszystkim tym jednak, którzy Go przyjęli, dało moc, aby się stali dziećmi Bożymi” (J 1,10-12).

Człowiek, którego Bóg stworzył na swój obraz i swoje podobieństwo mimo różnych ograniczeń ma narzędzia, aby poznawać Boga i Jego miłość. To wiara i rozum pozwalają odkrywać tę drogę, na którą Pan Bóg nieustannie nas zaprasza. Drogi poznania są różne, ale w swojej różnorodności są jednakowo owocne.

Piękną myśl wyraziła jedna z sióstr zakonnych podczas tegorocznych życzeń. Powiedziała, że do Jezusa nowonarodzonego można iść z entuzjazmem wiary, jak uczynili to betlejemscy pasterze. Słyszeliśmy opis tego historycznego wydarzenia podczas Mszy świętej pasterskiej (por. Łk 2,1-14). Można też iść drogą pełną wysiłku fizycznego oraz intelektualnego, jak uczynili to trzej mędrcy. „Gdy zaś Jezus narodził się w Betlejem w Judei za panowania króla Heroda, oto Mędrcy ze Wschodu przybyli do Jerozolimy i pytali: «Gdzie jest nowo narodzony król żydowski? Ujrzeliśmy bowiem jego gwiazdę na Wschodzie i przybyliśmy oddać mu pokłon»” (Mt 2,1-2).

2. Liturgia słowa w dniu Bożego Narodzenia zaprasza nas do nie mniejszej duchowej przygody niż ta pasterzy i mędrców ze Wschodu! Spełnienie się mesjańskich zapowiedzi proroka Izajasza zaowocowało w tych sercach, które były otwarte na Boga, na prawdę i miłość. Tym samym rozpoczął się czas królowania Boga, a Boża łaska zbawienia dociera do wszystkich krańców ziemi (por. Iz 52,7-10). Nie chodzi jedynie o geografie i odległe kontynenty świata, ale o przyjęcie tego daru w ludzkich sercach! Słowo przyszło do swojej własności, a swoi Go nie przyjęli. Dlaczego? Ponieważ Bóg w niczym nie ogranicza wyborów, jakich może dokonać człowiek. Pedagogia wiary i komunikacja Bożych prawd to nie przymus, ale wyłącznie wolna odpowiedź. Dlatego też wielokrotnie i na różne sposoby przemawiał Bóg do ojców przez proroków – jak podkreśla to autor listu do Hebrajczyków – a w tych ostatecznych dniach przemówił do nas przez Syna. Jego to ustanowił dziedzicem wszystkich rzeczy, przez Niego też stworzył wszechświat. Ten Syn jest odbłaskiem Jego chwały i odbiciem Jego istoty (por. Hbr 1,1-6).

3. Dzięki Jezusowi poznajemy, kim jest Bóg oraz przekonujemy się, że jest dla nas i z nami w swojej odwiecznej miłości, która się nie zmienia. Nie musi nam składać zwodniczych obietnic jak współcześni bożkowie, którzy nieustannie konkurują między sobą, który „da więcej”. Bóg Jezusa nie jest handlarzem, ale miłością, która się ofiarowuje. Bóg dał wszystko, swojego Syna Jezusa, dzięki któremu mamy przystęp do Niego i w całkowitej wolności możemy wołać *Abba, Ojciec* (por. Rz 8,14-15).

Tak więc, Boże Narodzenie – jak uczy Ojciec Święty Franciszek – ma smak miłości i nadziei, a Bóg chce nam powiedzieć, że rodzi się dla nas jako chleb; rodzi się do życia, aby dać nam swoje życie; przychodzi w nasz świat, aby przynieść nam swoją miłość. Nie przychodzi, by pożerać i rozkazywać, ale by karmić i służyć. Jezus będzie chlebem łamanym, który daje siebie i nas zbawia, który daje światło naszemu życiu i pokój naszym sercom.

Boże Narodzenie jest świętem wiary w Syna Bożego, który stał się człowiekiem, aby przywrócić człowiekowi jego godność dziecka Bożego utraconą z powodu grzechu. To święto w sercach, które zamieniają się w żłóbek, abyśmy mogli przyjąć Go w duszach (Ojciec Święty Franciszek, *Słowo z 21 grudnia 2017*).

Bracia i Siostry, Synowie i Córki Ziemi Świętokrzyskiej, Drodzy Diecezjanie! Świętujmy więc ten dzień uroczysty, w którym „Ten, co sam jest jedynym i wiekuistym dniem Ojca, zechciał zstąpić w krótki i przemijający dzień naszej doczesności” (św. Augustyn, *Kazanie 185*). AMEN!